

- 1 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost admisă acțiunea reclamantei S.C. W S.A prin care a solicitat anularea deciziei de impunere și a deciziei emise de ANAF, acte fiscale prin care aceasta a fost obligată la plata TVA, cu majorări de întârziere, cu motivarea că actele fiscale sunt nelegale deoarece lipsurile în gestiune, reprezentând bunuri nerestituite de utilizatorii din contractul de leasing, nu pot fi asimilate livrărilor de bunuri.
Împotriva acestei sentințe a declarat recurs ANAF considerând că soluția este greșită deoarece lipsurile în gestiune, în cazul bunurilor nerestituite de utilizatorii din contractul de leasing, sunt asimilate livrărilor de bunuri.
Care a fost soluția instanței de recurs ?**

- A. a admis recursul declarat de ANAF, a modificat sentința atacată și a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată cu motivarea că lipsurile în gestiune, în cazul bunurilor nerestituite de utilizatorii din contractul de leasing, sunt asimilate livrărilor de bunuri;
- B. a respins recursul declarat de ANAF cu motivarea că lipsurile în gestiune, reprezentând bunuri nerestituite de utilizatorii din contractul de leasing, nu pot fi asimilate livrărilor de bunuri;
- C. a admis recursul, a modificat sentința atacată și a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată cu motivarea că, în raport de dispozițiile legale referitoare la efectele rezilierii contractelor de leasing financiar, actele fiscale sunt legale.

Răspuns: B

- 2 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost respinsă acțiunea reclamantei SC. S SRL prin care a solicitat obligarea pârâtei la restituirea TVA cu motivarea că reclamanta a achiziționat în baza unui contract de vânzare – cumpărare un imobil, prețul vânzării a fost achitat parțial, factura a fost întocmită în aceeași zi cu contractul de vânzare-cumpărare și era indicat prețul integral conform contractului, cu valoarea corespunzătoare a TVA, astfel că, în mod corect, organele fiscale au constatat că reclamanta beneficiază de dreptul de rambursare a TVA numai pentru prețul achitat parțial și nu pentru prețul înscris în factură, fără a se face dovada că acesta a fost achitat integral.
Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta și a criticat soluția instanței de fond întrucât nu a ținut seama de faptul că suma ce i se cuvine a fi rambursată este cea înscrisă în factură și nu prezintă relevanță faptul că prețul vânzării nu a fost achitat integral.
Care a fost soluția instanței de recurs ?**

- A. a admis recursul, a casat sentința iar în rejudecare a admis acțiunea reclamantei dispunând rambursarea TVA deoarece tranzacția are la bază un contract de vânzare-cumpărare ferm pentru care s-a emis factură fiscală, care corespunde prevederilor legale, iar tranzacția se încadrează în prevederile Codului fiscal;
- B. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceiași instanțe pentru a se dispune efectuarea unei expertize contabile care să stabilească dacă actele fiscale au fost emise legal și dacă reclamanta poate beneficia de dreptul de deducere pentru suma solicitată;
- C. a respins recursul ca fondat cu motivarea că, deși a fost întocmită factura fiscală, acesta nu dă dreptul de deducere al TVA pentru întreaga sumă înscrisă deoarece pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA persoana impozabilă trebuie să dețină nu numai o factură ci și să facă dovada plății. În speță, s-a făcut dovada numai a plății parțiale a prețului și nu a prețului integral.

Răspuns: C

- 3 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.147/3 alin.(6) Codul fiscal pentru că instituie posibilitatea confiscării abuzive a unor bunuri și încalcă dreptul de proprietate privată.**

Curtea Constituțională a decis că :

- A. textul este neconstituțional și încalcă accesul liber la justiție deoarece refuzul de rambursare nu se materializează sub forma unui act susceptibil de a fi atacat în instanță, iar interzicerea solicitării și reportarea unor sume de bani la care plătitorul de TVA are drept de rambursare încalcă dreptul de proprietate privată;
- B. textul este neconstituțional întrucât interdicția rambursării soldului sumei negative a TVA atunci când suma este mai mică de 5.000 lei și interdicția compensării unor astfel de sume reprezintă o privare a dreptului de proprietate sub forma unei confiscări de fapt, aspect interzis și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ;
- C. textul este constituțional și nu aduce atingere dreptului de proprietate privată deoarece prevede tocmai rambursarea diferenței dintre suma reprezentând taxa plătită și cea colectată pentru operațiuni taxabile, iar dacă nu pot fi rambursate ele se reportează în perioada fiscală următoare.

Răspuns: C

- 4 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost respinsă ca inadmisibilă acțiunea reclamantei S.C. M S.R.L. prin care a solicitat suspendarea deciziei de impunere, act administrativ fiscal prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale de plată, reprezentând impozit pe profit și majorări de întârziere aferente, în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004 cu motivarea că, fiind începută executarea silită, reclamanta doar în cadrul contestației la executare putea formula o astfel de cerere. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta și a criticat soluția instanței de fond deoarece dispozițiile art. 14 din Legea 554/2004 nu fac distincție după cum a început sau nu executarea silită ci impun alte cerințe care trebuie să fie îndeplinite pentru admisibilitatea acțiunii.**
Care a fost soluția instanței de recurs ?

- A. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și în rejudecare a admis acțiunea dispunând suspendarea executării deciziei de impunere cu motivarea că sunt îndeplinite condițiile impuse de art. 14 din Legea nr. 554/2004, neavând relevanță dacă s-a început sau nu executarea silită;
- B. a respins recursul declarat de reclamantă ca nefondat cu motivarea că, de vreme ce pârâta a declanșat executarea silită, emitând somația de plată și titlul executoriu, suspendarea executării silite nu poate fi dispusă decât în cadrul contestației la executare;
- C. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe pentru a se pronunța pe fondul cauzei, deoarece, dacă s-ar admite susținerile recurente ar însemna ca dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004 să nu-și găsească aplicabilitatea decât în situația în care nu s-a început executarea silită de către organul fiscal, în caz contrar, neputându-se apela decât la dispozițiile Codului de procedură fiscală pentru a obține suspendarea executării silite.

Răspuns: C

- 5 Prin acțiunea formulată de reclamanta G.L. s-a solicitat anularea deciziei de impunere prin care i s-a stabilit cuantumul impozitului pe clădiri datorat pentru imobilul proprietatea sa pentru anul 2014. În motivarea acțiunii s-a arătat că nu datorează impozitul pe clădire deoarece începând cu luna septembrie a anului 2013 a încheiat un contract de folosință cu o altă persoană pentru o perioadă de 5 ani, contract pe care l-a înregistrat la organul fiscal teritorial.**

Ce a hotărât instanța ?

- A. a admis acțiunea reclamantei și a anulat decizia prin care i s-a stabilit impozitul pe clădiri pentru anul 2014 pe care urma să-l plătească pentru imobilul proprietatea sa deoarece, prin încheierea contractului de folosință cu o altă persoană, impozitul pe clădiri urmează a fi plătit de către cel care folosește acest imobil;
- B. a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată cu motivarea că impozitul pe clădire se plătește de către proprietarul imobilului, indiferent dacă acesta este folosit de către o altă persoană decât titularul dreptului de proprietate;
- C. a admis acțiunea reclamantei, a anulat decizia prin care s-a stabilit reclamantei impozitul pe clădiri pe anul 2014 reținând că, odată cu înregistrarea contractului de folosință la organul fiscal teritorial, obligația plății impozitului pe clădiri revine persoanei care folosește imobilul.

Răspuns: B

- 6 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.129 alin.1, 2, 3 teza întâi și alin.4 teza întâi din Codul de procedură fiscală pentru că încalcă dreptul de proprietate privată.**

Curtea Constituțională a decis că :

- A. dispozițiile sunt neconstituționale deoarece ele permit instituirea sechestrului asigurator în mod discreționar de către organele fiscale și afectează dreptul de proprietate privată al contribuabilului, bunurile fiind indisponibilizate după instituirea acestei măsuri;
- B. dispozițiile sunt constituționale pentru că măsura sechestrului asigurator are un caracter provizoriu și nu soluționează fondul dreptului, iar legiuitorul are competența de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate;
- C. excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca inadmisibilă având în vedere că, anterior, Curtea Constituțională a declarat dispozițiile ca fiind neconstituționale.

Răspuns: B

- 7 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ reclamanta S.C. H S.R.L. a solicitat anularea deciziei emise de D.G.F.P. G. prin care s-a luat act de renunțarea S.C. H. S. R. L. la contestația formulată împotriva deciziei de impunere prin care s-au stabilit obligații fiscale suplimentare în sarcina acesteia și obligarea pârâtei să soluționeze pe fond contestația formulată împotriva deciziei de impunere cu motivarea că, deși a renunțat inițial la contestația formulată, ulterior, a formulat o nouă contestație, în termen, iar organul de soluționare trebuia să ia act de renunțarea la prima contestație, dar să o soluționeze pe cea de-a doua.
Care a fost soluția instanței ?**

- A. a admis acțiunea reclamantei, a anulat decizia emisă de D.G.F.P. G. și a obligat pârâta sa soluționeze cea de-a doua contestație formulată împotriva deciziei de impunere cu motivarea că se poate renunța la contestația formulată împotriva unui act administrativ fiscal, dar cum contestatoarea, în termenul legal , a formulat o nouă contestație, organul de soluționare trebuia să se pronunțe asupra acesteia, chiar dacă a luat act de renunțarea la prima contestație;
- B. a respins acțiunea reclamantei cu motivarea că, în mod corect, organul de soluționare a luat act de renunțarea la contestația formulată, iar societatea, prin renunțarea la aceasta, nu mai putea formula o nouă contestație cu privire la același act administrativ fiscal, renunțarea nefiind revocabilă;
- C. a admis acțiunea reclamantei, a anulat decizia emisă de D.G.F.P. G. prin care s-a luat act de renunțarea reclamantei la contestația formulată împotriva deciziei de impunere și a anulat decizia de impunere reținând că acesta a fost emisă în mod nelegal deoarece societatea nu datora sumele stabilite ca obligații fiscale.

Răspuns: A

- 8 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. F. S.R.L. a solicitat anularea deciziei emise în soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de impunere prin care a fost respinsă contestația administrativă ca tardivă arătând că a formulat contestația în termen de 45 de zile de la data când i-a fost comunicată decizia de impunere și a respectat termenul prevăzut de lege pentru formularea contestației.
Pârâta ANAF a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată pentru că reclamanta nu a respectat termenul prevăzut de lege pentru formularea contestației împotriva deciziei de impunere.**

Care a fost soluția instanței de fond ?

- A. a admis acțiunea reclamantei, a anulat decizia emisă în soluționarea contestației împotriva deciziei de impunere și a exonerat reclamanta de la plata obligațiilor fiscale stabilite prin decizia de impunere ;
- B. a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată având în vedere că reclamanta a formulat contestația împotriva deciziei de impunere cu depășirea termenului prevăzut de lege, calculat de la data comunicării deciziei de impunere și chiar reclamanta a susținut că a formulat contestația în termen de 45 de zile;
- C. a admis acțiunea reclamantei, a anulat decizia emisă în soluționarea contestației împotriva deciziei de impunere și a obligat ANAF să soluționeze contestația împotriva deciziei de impunere pentru că soluția de respingere ca tardivă este greșită deoarece reclamanta a respectat termenul prevăzut de lege pentru formularea contestației.

Răspuns: B

- 9 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a art. 43 alin.1 lit.e Cod fiscal pentru că încalcă prevederile art.16 și art.44 alin.1 din Constituție.

Curtea Constituțională a decis că :

- A. textul este constituțional întrucât contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora și nu se lezează dreptul de proprietate, iar legiuitorul are dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor, dar și exceptări sau scutiri de la plata acestora;
- B. textul este neconstituțional deoarece textul instituie o discriminare între pensionari, iar pensia este un drept câștigat, o creanță a statului ce nu poate fi diminuată ca urmare a plății unor contribuții;
- C. excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca inadmisibilă cu motivarea că, în fapt, criticile formulate nu reprezintă o veritabilă excepție de neconstituționalitate, ci autorul său solicită interpretarea unor dispoziții legale.

Răspuns: A

- 10 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost admisă acțiunea reclamantei S.C. K. S.R.L. prin care s-a dispus anularea deciziei de impunere și a contestației emise împotriva acesteia, acte fiscale prin care s-au stabilit obligații fiscale suplimentare în sarcina reclamantei. În motivarea soluției s-a susținut că actele contestate sunt nelegale deoarece au fost emise în urma unei inspecții fiscale efectuate fără emiterea de către organul de control a avizului de inspecție fiscală, deși acesta era obligatoriu, chiar dacă inspecția fiscală s-a făcut ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației prin care s-a dispus refacerea acesteia. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs D.G.F.P. R și a arătat că soluția instanței de fond este nelegală întrucât nu s-a ținut seama de faptul că actele au fost emise ca urmare a unei inspecții fiscale efectuată în urma unei decizii de soluționare a contestației prin care s-a dispus refacerea inspecției fiscale, situație în care nu era necesar un nou aviz de inspecție fiscală. Care a fost soluția instanței de recurs ?

- A. a admis recursul declarat de D.G.F.P. R , a casat sentința și în rejudecare a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată având în vedere faptul că actele au fost emise ca urmare a unei inspecții fiscale efectuată în urma unei decizii de soluționare a contestației prin care s-a dispus refacerea inspecției fiscale, situație în care nu era necesar un nou aviz de inspecție fiscală ;
- B. a respins recursul declarat de D.G.F.P.R ca nefondat cu motivarea că actele contestate sunt nelegale deoarece au fost emise în urma unei inspecții fiscale efectuate fără emiterea de către organul de control a avizului de inspecție fiscală, deși acesta era obligatoriu, chiar dacă inspecția fiscală s-a făcut ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației prin care s-a dispus refacerea acesteia;
- C. a admis recursul declarat de D.G.F.P. R , a casat sentința și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe să analizeze pe fond acțiunea reclamantei împotriva actelor administrativ fiscale prin care s-au stabilit obligații fiscale suplimentare în sarcina acesteia deoarece actele au fost emise ca urmare a unei inspecții fiscale efectuată în urma unei decizii de soluționare a contestației prin care s-a dispus refacerea inspecției fiscale, situație în care nu era necesar un nou aviz de inspecție fiscală ;

Răspuns: C

11 În cadrul unui proces început sub noul Cod de procedură civilă, prin cererea de completare a hotărârii instanței de apel, B.M. a invocat omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată. Instanța a respins cererea de completare a hotărârii, apreciind că aceasta este nefondată față de împrejurarea că, la dezbaterile în fața instanței de apel, B.M. nu a solicitat cheltuieli de judecată, renunțând în acest mod la cererea de acordare a acestora cuprinsă în întâmpinarea depusă în apel. Chiar dacă în concluziile scrise B.M. a solicitat cheltuieli de judecată, această cerere formulată după închiderea dezbaterilor nu mai putea fi luată în considerare. Împotriva deciziei din apel, B.M. a formulat recurs.

Instanța de recurs:

- A. a respins recursul ca nefondat deoarece B.M. a renunțat la solicitarea cheltuielilor de judecată, cuprinsă în întâmpinare, prin aceea că nu a formulat o cerere de acordare a cheltuielilor de judecată cu ocazia dezbaterilor;
- B. a admis recursul și a trimis cauza spre rejudecare la instanța de apel, apreciind că renunțarea la cheltuielile de judecată solicitate prin intermediul întâmpinării nu poate fi dedusă din faptul că B.M. nu a formulat o astfel de cerere cu ocazia dezbaterilor, fiind necesară o renunțare explicită, în condițiile art.406 C.pr.civ.;
- C. a admis recursul având în vedere că renunțarea la cheltuielile de judecată solicitate prin intermediul întâmpinării nu poate fi dedusă din faptul că B.M. nu a formulat o astfel de cerere cu ocazia dezbaterilor, fiind necesară o renunțare explicită, în condițiile art.406 C.pr.civ. și a reținut cauza spre judecare, întrucât situația de fapt fiind lămurită pe deplin, instanța de recurs se poate pronunța asupra cheltuielilor de judecată.

Răspuns: B

12 Cu ocazia deliberării, completul de apel constată că ambele părți au fost nelegal citate la singurul termen de judecată din cauză, în condițiile în care ambele au lipsit. Astfel, apelantul a fost citat la domiciliul său, iar nu la cel al reprezentantului indicat în cererea de apel, iar intimatul nu a fost citat deloc.

În această situație:

- A. instanța va putea dispune repunerea cauzei pe rol deoarece ea poate hotărî asupra unei cereri numai dacă părțile au fost legal citate ori s-au prezentat;
- B. instanța nu va putea dispune repunerea cauzei pe rol deoarece art.400 C.pr.civ. permite repunerea pe rol numai dacă sunt necesare probe sau lămuriri noi, iar nu dacă procedura de citare este viciată;
- C. în cazul în care au opinii contrare, cei doi judecători sunt datori să se unească într-o singură opinie, pentru că nu se poate constitui un complet de divergență pentru a hotărî asupra chestiunii repunerii cauzei pe rol.

Răspuns: A

13 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul judecătoriei la 12 iunie 2014, reclamanta S.F. a cerut desfacerea căsătoriei încheiate cu pârâtul S.B. din culpa acestuia din urmă. În susținerea afirmației privind vinovăția a solicitat doar audierea în calitate de martor a mamei sale, numita M. Pârâtul S.B. a formulat întâmpinare prin care a arătat că este de acord cu desfacerea căsătoriei, dar din vina reclamantei. Drept probă a culpei exclusive a lui S.F. a propus numai audierea ca martor a fratelui său F.

La termenul de încuviințare a probelor, reclamanta S.F. s-a opus audierii martorului propus de pârât, iar acesta din urmă audierii martorului propus de reclamantă, ambii pentru motivul că M. și F. nu pot fi martori deoarece sunt rude în grad prohibit de lege.

Instanța:

- A. va deceda părțile din probele propuse și le va pune în vedere să indice alte probe în susținerea afirmațiilor privind vinovăția;
- B. va lua act de situație și va stabili că cei doi martori nu pot fi audiați;
- C. va lua act de situație, dar va audia cei doi martori.

Răspuns: C

- 14 La data de 20 iunie 2014, reclamantul T.F. a depus la judecătoria o plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de radiere din cartea funciară a unui drept real de uzufruct care a încetat să mai existe ca urmare a decesului titularului dreptului de uzufruct, formulând plângerea în contradictoriu cu Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară și învederând instanței că nu poate indica niciun alt pârât deoarece nicio altă persoană nu îi neagă susținerile privind stingerea dreptului de uzufruct care greva în trecut dreptul său de proprietate. Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară a depus întâmpinare prin care a invocat mai multe excepții:
- I.- că nu are legitimitate procesuală pasivă, deoarece conform deciziei nr.72/2007 a ICCJ, pronunțată în interesul legii, în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 7/1996, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă;
- II.- că reclamantul nu depus plângerea la oficiu, conform art.31 alin.3 din Legea nr.7/1996 republicată, și
- III.- că reclamantul nu a formulat cererea de reexaminare la care se referă art.31 alin.2 din același act normativ, deși aceasta era obligatorie, conform acestui text de lege care prevede că „persoanele interesate sau notarul public pot formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere, în termen de 15 zile de la comunicare, care se soluționează în termen de 20 de zile prin încheiere de către registratorul-șef din cadrul oficiului teritorial în raza căruia este situat imobilul”. A invocat că potrivit art.31 alin.3 din Legea nr.7/1996, numai „împotriva încheierii registratorului-șef emise potrivit alin.2, cei interesați sau notarul public pot formula plângere, în termen de 15 zile de la comunicare”, care este de competența judecătoriei.
- La primul termen de judecată, în lipsa părților legal citate, constatând că petentul a solicitat judecata în lipsă și deliberând asupra excepțiilor invocate și a ordinii lor de soluționare, judecătoria va pronunța următoarea soluție:
- A. va respinge plângerea ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, valorificând jurisprudența mai veche a instanței supreme, întrucât este obligatorie pentru instanțe;
- B. va respinge cererea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a urmat procedura prealabilă obligatorie de atacare cu cerere de reexaminare a încheierii de respingere dată de registrator, având în vedere că legea nu deschide calea plângerii la instanță decât împotriva încheierii registratorului-șef;
- C. va califica plângerea petentului ca fiind o cerere de reexaminare în sensul art.31 alin.2 din Legea nr.7/1996 și va declina competența de soluționare a acesteia în favoarea registratorului-șef al OCPI.

Răspuns: B

- 15 La data de 22 mai 2014, reclamantul A.V., domiciliat în orașul Brad, Jud. Hunedoara, a depus o cerere de chemare în judecată la Judecătoria Orăștie, chemând în judecată pârâtul G.T., cu domiciliul în Orăștie, solicitând instanței obligarea pârâtului la plata sumei de 100.000 de lei cu titlu de daune materiale, rezultate dintr-un accident rutier produs din culpa pârâtului neasigurat RCA și care a avut loc în Municipiul Deva, solicitând și judecarea în lipsă. Pârâtul nu a depus întâmpinare.
- La primul termen de judecată, la care părțile legal citate au lipsit, procedând la verificarea din oficiu a propriei competențe, prima instanță a constatat că potrivit art.113 C.pr.civ., în cazul unor astfel de litigii, competența aparține instanței în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită sau s-a produs prejudiciul.
- Prin urmare, în considerarea acestor dispoziții legale, a declinat competența de soluționare a litigiului în favoarea Judecătoriei Deva, respectiv a instanței în a cărei rază teritorială s-a săvârșit fapta ilicită, în același loc producându-se și prejudiciul pretins încercat de către reclamant.
- Cauza s-a înregistrat la Judecătoria Deva la data de 15 octombrie 2014. Înainte de primul termen de judecată, reclamantul a depus note de ședință prin care a solicitat declinarea competenței în favoarea Judecătoriei Orăștie, apreciind că aceasta era competentă să soluționeze cererea sa și a declinat în mod greșit competența. Pârâtul a depus întâmpinare prin care a arătat că se opune declinării de competență, întrucât numai pârâtul poate invoca excepția necompetenței teritoriale relative, iar între timp, începând cu data de 1 octombrie 2014, și-a mutat domiciliul în Deva.
- Analizând excepția de necompetență teritorială invocată, Judecătoria Deva va pronunța următoarea soluție:
- A. va respinge excepția de necompetență, întrucât este vorba despre o competență teritorială alternativă, care nu este de ordine publică, caz în care excepția de necompetență poate fi invocată numai de către pârât;
- B. va respinge excepția de necompetență întrucât, potrivit legii, este una din instanțele deopotrivă competente să soluționeze cererea reclamantului, astfel că nu se poate declara necompetență;
- C. va declina competența în favoarea Judecătoriei Orăștie, întrucât aceasta a devenit singura instanță competentă, dintre cele enumerate de lege, ca urmare a alegerii făcute de reclamant în condițiile art.116 C. pr.civ.

Răspuns: C

- 16 Prin cererea înregistrată pe rolul judecătorei, la data de 5 martie 2013, reclamantii G.A. și G.R. au solicitat rectificarea suprafeței imobilului înscris în cartea funciară nr.8754, nr. top. 45/b, de la suprafața de 758 mp. la suprafața de 3.465 mp., învederând că înscrierea în cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația juridică reală a imobilului. Analizând raportul de expertiză extrajudiciară depus de reclamantii, judecătoria a admis cererea, prin încheierea nr.45 din 31 mai 2013, și a dispus rectificarea corespunzătoare a suprafeței din cartea funciară. Soluția a rămas definitivă prin neapelare.

Ulterior, la data 24 august 2013, numitul L.T. a formulat contestație în anulare împotriva acestei încheieri, adresată aceleiași judecătorei, solicitând acesteia anularea încheierii, învederând că, în realitate, prin această încheiere a fost expropriat de terenul proprietatea sa, înscris în C.F. nr.2835 cu nr. top.654/1/2 aflat în vecinătatea terenului reclamantilor. A subliniat că s-a confruntat cu aceeași situație, terenul său având o întindere mai mare decât cea înscrisă în cartea funciară. Învederează că, în calitate de proprietar vecin trebuia citat în proces în calitate de pârât, însă judecătoria a soluționat cererea fără a dispune citarea sa, lipsindu-l prin hotărârea dată, fără niciun temei legal, de o suprafața însemnată din proprietatea sa. A invocat dispozițiile art.504 alin.1 C. pr.civ.

Analizând contestația în anulare și constatând că proprietarii tabulari ai terenului învecinat nu au fost citați în proces, judecătoria a pronunțat sentința civilă nr.654/31 octombrie 2013 prin care a admis contestația și a dispus anularea încheierii.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantii G.A. și G.R., invocând nelegalitatea hotărârii primei instanțe, apreciind că nu se impunea sub nicio formă citarea pârâtului în proces, având în vedere obiectul cererii lor, iar pârâtul nu putea promova contestația în anulare câtă vreme nu a fost parte în proces.

Analizând apelul declarat, tribunalul:

- A. va respinge apelul și va menține soluția primei instanțe întrucât cererea de rectificare a cărții funciare cu care a fost investită inițial avea caracter contencios și nu putea fi soluționată printr-o încheiere în temeiul procedurii necontencioase;
- B. va admite apelul reclamantilor, și va schimba hotărârea atacată în sensul că va respinge contestația în anulare ca lipsită de interes întrucât contestatorul își poate valorifica dreptul de proprietate numai pe calea unei acțiuni în grănițuire și revendicare, neobținând niciun folos practic din anularea încheierii primei instanțe, care nu îi poate fi opusă câtă vreme nu a fost pronunțată în contradictoriu cu el;
- C. va admite apelul și va schimba sentința atacată în sensul respingerii contestației în anulare, întrucât a fost formulată de o persoană care nu a figurat ca parte în proces.

Răspuns: C

- 17 Curtea Constituțională a avut în vedere următoarele argumente la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Codul de procedură civilă cuprinse în art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3), precum și în art. 486 alin. (3) cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs prin avocat:

- A. legiuitorul nu poate da dreptului la apărare garantat de Constituție valențe care contravin caracterului său de garanție a dreptului la un proces echitabil;
- B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a avut o poziție tranșantă în sensul că cerința ca reclamantul să fie reprezentat de un avocat calificat în fața Curții de Casație poate fi, prin ea însăși, contrară art.6 din Convenție;
- C. limitările aduse dreptului de a ataca prin recurs hotărârile judecătorești din perspectiva accesului liber la justiție nu au un scop legitim.

Răspuns: A

- 18 La data de 18 februarie 2013 a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei X cererea ce chemare în judecată prin care reclamantul A.A. a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare intervenit la data de 7 mai 2010 între reclamant și pârâtul B.B. privind imobilul situat în orașul X, obligarea pârâtului B.B. la plata către reclamant a sumei de 80 000 euro la cursul de schimb de la data rămânării definitive a hotărârii, precum și obligarea pârâtului B.B. să-i predea pârâtului C.C. imobilul în cauză.

În motivarea cererii reclamantul a arătat că prin sentința nr.Y/2012 a fost anulat contractul de vânzare-cumpărare încheiat la data de 12 martie 2007 între pârâți privind imobilul menționat anterior, pentru vicierea consimțământului. Astfel, pârâtul B.B. i-a vândut un bun cu privire la care nu era proprietar, impunându-se anularea actului de vânzare cumpărare în cauză ca act subsecvent și repunerea părților în situația anterioară.Reclamantul a făcut trimitere și la clauza de la art.4 din contractul de vânzare care reglementa obligația de evicțiune.

Prin sentința Z/2013 Judecătoria X a respins cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, reținând că reclamantul a invocat ca motiv de nulitate a contractului nerespectarea de către pârâtul B.B. a clauzei privind obligația de garanție pentru evicțiune, or, potrivit art.1341 C.civ. de la 1864 reclamantul cumpărător nu poate să solicite anularea contractului, ci doar restituirea prețului, în condițiile în care dovedește că împotriva sa s-a formulat o acțiune în justiție privind predarea imobilului. Simpla temere că va fi evins întrucât la data încheierii contractului pârâtul B.B. nu era proprietar nu este suficientă pentru promovarea unei acțiuni în răspundere pentru evicțiune. În plus, în speță, nu s-a făcut dovada plății prețului de 80.000 euro, în cuprinsul contractului prevăzându-se ca plata se va face în numerar la data semnării contractului.

Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul, susținând că prima instanță a reținut în mod nelegal că nu s-a făcut dovada plății prețului și că nu sunt îndeplinite condițiile pentru operarea garanției pentru evicțiune, deși acțiunea a fost demarată în baza anulării actului subsecvent și repunerii părților în situația anterioară.

Apelantul a mai arătat că susținerile intimatului-pârât în sensul că nu deține imobilul și nu a făcut dovada plății prețului nu au nicio justificare atâta timp cât în art. 5 din contract se prevede că plata s-a făcut la data semnării contractului, iar din actele dosarului reiese că în anul 2011 se afla în posesia imobilului.

Cât privește garanția pentru evicțiune, apelantul-reclamant a arătat că a indicat clauza de la art.4 din contract pentru a susține afirmația că pârâtul nu este proprietar al imobilului.

Instanța de apel a pronunțat următoarea soluție:

- A. a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe, întrucât, prin trimitere la neoperarea garanției contra evicțiunii, deși în speță s-a invocat principiul subsecvenței actului juridic dedus judecării, în raport cu primul act de vânzare-cumpărare ce a fost anulat de către instanța de judecată, prima instanță a schimbat cauza actului juridic dedus judecării, aspect ce echivalează cu necercetarea fondului dedus judecării;
- B. a admis apelul, a anulat hotărârea atacată și a judecat procesul evocând fondul, întrucât, prin trimitere la neoperarea garanției contra evicțiunii, deși în speță s-a invocat principiul resolutio jure dantis, resolvitur jus accipientis, prima instanță a schimbat cauza actului juridic dedus judecării, aspect ce echivalează cu necercetarea fondului dedus judecării;
- C. a respins apelul ca nefondat întrucât invocarea clauzei de la art.4 din contractul de vânzare-cumpărare de către reclamant în finalul acțiunii a fost făcută în sensul fundamentării acțiunii pe nerespectarea dispoziției de garanție contra evicțiunii.

Răspuns: B

- 19 Reclamantul AA a formulat o acțiune în anularea unui certificat de moștenitor emis pe numele pârâților AN și BC, iar la judecata în fond a cauzei, instanța a acordat 23 de termene, în principal pentru lipsa dosarului notarial.

În calea de atac, sentința pronunțată de instanța de fond a fost casată cu trimitere spre rejudecare, iar cu ocazia rejudecării, s-au acordat 18 termene de judecată. Judecata căii de atac exercitată împotriva celei de a doua hotărâri a durat 2 ani, iar durata totală a procedurilor derulate a fost de 6 ani și 4 luni.

După finalizarea procesului, reclamantul AA a formulat împotriva statului o acțiune în despăgubiri pentru durata nerezonabilă a procedurii în fața instanței naționale.

Ulterior, reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere întemeiată pe articolul 13 din Convenție.

CEDO va constata că nu a fost încălcat articolul 13 din Convenție în situația în care:

- A. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, motivând că urmează a fi adoptată o lege specială privitoare la dreptul la despăgubire, pentru situația în care se invocă durata nerezonabilă a procedurii;
- B. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a formulat anterior o cerere privind accelerarea procedurii, astfel încât nu are deschisă calea acțiunii în despăgubiri;
- C. acțiunea a fost admisă, cu respectarea garanțiilor prevăzute de articolul 6 (referitoare la accesul la justiție și durata rezonabilă a acestui tip de procedură), iar reclamantului i-a fost acordată o reparație comparabilă cu cele acordate de CEDO în cauze similare, care i-a fost plătită efectiv în termen de 1 lună de la pronunțarea hotărârii instanței interne.

Răspuns: C

20 La sfârșitul anului 2013 domnul AB, cetățean român domiciliat în România, a cumpărat un autoturism de ocazie din Bulgaria. Dorind să înmatriculeze acest vehicul în România a fost obligat să achite timbrul de mediu, potrivit legislației naționale în vigoare.

La începutul anului 2014, domnul AB a sesizat instanța română competentă cu o cerere privind restituirea timbrului de mediu. El a invocat că legislația națională aplicată este incompatibilă cu prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 30 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 36 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 110 TFUE.

Răspuns: C